

uvedla na nich jako den vydání 7. srpen 1924, kdy banka S., zaniknuvší fusí se žalující bankou v listopadu 1923 již neexistovala. Tak, jako universální dědic, vyplňuje v mezích práva, propůjčeného zůstaviteli dlužníkem, směnečné blankety, podepsané zůstavitelem, nemohl by platně jako den vydání uvést den, kdy zůstavitel již nežil, ježto mrtvý nemůže nic podepisovati, nemohla také žalobkyně na zažalovaných směnkách připojit jako čas vydání den, kdy její právní předchůdkyně, jejímiž podpisy směnky byly opatřeny, po právu již netrvala. Lze připustiti, že ustanovení čl. 4 čís. 6 sm. ř. jest rázu formálního, ale náležitost tam stanovená jest dle výslovného nařízení čl. 4 sm. ř. náležitostí podstatnou, a z písemnosti, již se nedostává byť jen jedné z podstatných náležitostí čl. 4 sm. ř., nevzniká závazek směnečný (čl. 7 sm. ř.). Takovému nedostatku podstatné náležitosti se však rovná, když směnka obsahuje sice veškeré podstatné náležitosti, ale některé z nich nemohou vedle sebe obstáti, ježto se navzájem vylučují, neboť v takovém případě má se věc tak, jako kdyby oněch náležitostí vůbec tu nebylo. Údaje na směnkách nemusí sice za všech okolností býti pravdivé, ale vždy musí býti možné (srv. přesvědčivé vývody Grünhutovy: Wechselrecht I. 402/403, k tomu též Staub: Wechselordnung čl. 4 § 38 a); Borckhardt: Wechselordnung str. 75/77; Wächter, Wechsellehre str. 144). Nemožným jest na příklad, aby trasát byl totožným s remitentem, neb aby den splatnosti předcházel den vydání. Že takové směnky nejsou platny, obecně jest uznáváno (Cz. 436, 750). Stejně nemožným jest, by směnka byla vydána v době, kdy vydatel jež neexistoval, a proto nemohou ani z takové písemnosti vzejíti závazky směnečné. Ze zažalovaných směnek nemůže tedy žalobkyně proti žalované uplatniti nárok směnečný, i kdyby jí nárok příslušel jako nárok obecnoprávní; směnečná žaloba nemá tudíž nezbytného podkladu, totiž platné směnky, a již proto měl k oné námitce žalované strany směnečný příkaz platební býti zrušen.

Čís. 5351.

Pohledávku obživlou dle tvrzení žaloby nedodržením vyrovnání, lze zažalovati u soudu pro ni původně příslušného.

(Rozh. ze dne 7 října 1925, R II 288 25.)

Pohledávka, o níž tu jde, vznikla za dodané zboží, s nímž byla zároveň zaslána faktura s doložkou splatnosti a žalovatelnosti v K. Věřitel přihlásil pohledávku k vyrovnání dlužníkovu, dle něhož byly splátky na vyrovnací kvotu splatny v F. Ježto dlužník nedodržel vyrovnací lhůty, domáhal se věřitel žalobou na soudě v K. zaplacení celé pohledávky. Námitku místní nepřislušnosti soud první stolice zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl, maje za to, že opožděným zasláním vyrovnací splátky nestalo se vyrovnání bezúčinným a že proto trvá i příslušnost soudu v F.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Zkoumání příslušnosti soudu děje se podle §u 41 odstavec druhý j. n. v občanských rozepřích na základě údajů žalobcových, leč by soudu již bylo známo, že nejsou správné. Nezáleží na tom, že podle soudního vyrovnání potvrzeného usnesením soudu jsou jednotlivé kvoty splatny v F., neboť důvodem žaloby není toto vyrovnání, o němž žalobce naopak tvrdí, že nedodržením lhůt pozbylo platnosti, nýbrž původní jeho pohledávka, která prý tímto způsobem obživla. Než ohledně této pohledávky je nesporno, že vznikla za dodané zboží a že zároveň se zbožím byla zaslána a bez pozastavení přijata faktura s doložkou splatnosti a žalovatelnosti v K., neboť námitku nepřislušnosti soudu žalovaná nepřela o tvrzení, že fakturu zároveň se zbožím neobdržela, nýbrž o tvrzení, že podle soudního vyrovnání bylo místo plnění v F. Jest proto okresní soud v K. pro tuto rozepři podle §u 88 odstavec druhý j. n. místně příslušným. Rozhodnutí o tom, zda soudní vyrovnání pozbylo platnosti, zda následkem toho obživla původní pohledávka a zda tedy žaloba jest věcně odůvodněna, zůstává ovšem vyhraženo hlavnímu sporu, a nelze mu předbíhati rozhodnutím o námitce místní nepřislušnosti, jak mylně učinil odvolací soud.

Čís. 5352.

Byl-li v řízení sporném opravný prostředek sice včas podán na poštu, avšak řízen na nesprávný soud, tímto pak, třeba s včas, zaslán na soud, u něhož jej bylo podati, a došel tam po lhůtě, jest jej odmítnouti jako opožděný. Nepříslušný soud není povinen zaslati ihned opravný prostředek příslušnému soudu.

V řízení mimosporném, exekučním, úpadkovém a o prozatímních opatřeních jest opravný prostředek podán včas, byl-li sice řízen na soud nepřislušný, tímto však ve lhůtě zaslán soudu příslušnému.

(Rozh. ze dne 7. října 1925, R II 291 25.)

Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci, o ní znovu jednal a ji rozhodl.

Nejvyšší soud odmítl rekurs.

D ů v o d y:

Jde o spor směnečný. Ve směnečném řízení činí však lhůta k rekursu osm dní (§ 555 čís. 2 c. ř. s.). Rekurs pak jest, jak obecně uznáváno přes doslov §u 520 c. ř. s., podati vždy u soudu první stolice (arg. § 528 odstavec první, poslední věta; Mat. I. 365). Napadené usnesení soudu odvolacího bylo zástupci žalované doručeno dne 1. září 1925, lhůta rekursní končila se tedy dne 9. září 1925, ale rekurs došel prvního soudu